

A photograph of a cafe interior. In the foreground, the lower legs and feet of several people are visible. One person is wearing dark, tight-fitting jeans and black leather boots. Another person is wearing dark trousers and brown loafers. In the background, a person with a backpack is walking away from the camera towards a large window. The cafe has wooden floors and several black metal chairs with wooden tops. The lighting is warm and natural, coming from the window.

NO M'ESTRANYA

ROSANA ANDREU

NO M'ESTRANYA

Poques coses m'estranyen. Treballo en un bar i n'he vist de tots colors.

Com el noi ben vestit que venia cada dia a esmorzar puntualment a les 8'15 i tornava a l'oficina bancària del costat a les 8'45 exactament, ni un minut més, ni un minut menys. Cafè amb llet i croissant. El vam trobar a faltar el dia que no va aparèixer a l'hora habitual, fins que ens vam assabentar que havia estafat 150.000 euros als seus clients. També devia esmorzar a les 8'15 en algun hotel paradisiac?

O com la Joana, que passava a fer el tallat (descafeïnat, amb sucre moreno i llet de soja) després de deixar els tres nens a l'escola. Sempre explicava com era de feliç cuidant de la seva família. Deu ser ara més feliç amb el professor de pàdel amb qui es va fugar a la francesa?

O com el Gerard. Dos cops per setmana venia a berenar entre classe i classe de bàsquet que oferia als xiquets desafavorits del barri. Pobres, deia, potser aquest és l'únic moment que algú els presta atenció. Entrepà de pernil o formatge, cervesa i cafè. Aquest se'l prenia fora fumant mentre feia petar la xerrada amb els vianants. Al Telenotícies, amb les manilles, no podia fumar i tampoc semblava que tingués gaires ganes de xerrar amb els polis que escorcollaven el seu ordinador a la recerca d'imatges poc edificants dels nens desafavorits. I en van trobar. Moltes.

O com el Ramon, el profe d'institut que prenia cada dia un cafè sol acompanyat de 4 o 5 cigarretes. Normalment llegia el diari i parlava amb els habituals de política, de dones o de futbol. Va publicar un llibre de relats amb el nostre bar d'escenari d'algun dels contes. Ell

deia que era pura ficció, però jo vaig conèixer algun dels personatges que hi apareixen. No em va estranyar, jo ja havia observat que sempre estava molt al cas de tot allò que succeïa al seu voltant. Com jo mateixa.

O com la iaia Gertrudis. Baixava cada matí a fer el cafè amb llet (curt de cafè i amb molta escuma, sense sucre). Devia passar dels 90, però estava pinxa com una mala cosa. Venia sempre ben arreglada, planxada, perfumada i clenxinada i parlava pels descosits. No em va estranyar que aquell dia que no vam sentir les seves històries fos també l'últim de la seva vida. Va morir a la taula, abans que li portéssim el seu cafè amb llet. I tampoc em va estranyar que a casa seva haguessin d'entrar obrint-se pas entre tota una muntanya d'objectes i brossa que la Gertrudis havia anat acumulant al cap dels anys. Síndrome de Diogenes crec que en diuen. Si és que en veig de tots colors, ja us ho dic.

Per això tampoc em va estranyar res allò del xicot de la motxilla. Va aparèixer un dia cap a les 20 hores. Ens va dir que la seva noia estava malalta i que venia a menjar d'una esgarrapada per tal d'arribar a casa i dedicar-se plenament a cuidar-la. Entrepà de truita, cervesa, tallat.

Va venir invariablament durant dues setmanes, cada dia a la mateixa hora (si en som de rutinaris!) i menjava sempre el mateix. Ens explicava com estimava la seva noia des que van començar a sortir dos anys abans.

S'havien conegut mentre estiuejaven a Cambrils i s'havia enamorat a primer cop d'ull de la noia prima de llarga melena rossa i arrissada. Ella tenia problemes a casa i de seguida van decidir anar a viure junts. S'enamorava cada cop que obria els ulls pel matí i la trobava al seu costat. Abans que ella despertés enfonsava el nas entre els seus cabells i

ensumava l'olor sovint fresca i femenina, a voltes amb un regust acre per la suor nocturna. Sempre, però, agradable.

Quan va descobrir que tenia una aventura amb un company de feina tot el seu món s'havia enfonsat, havia desitjat morir per no haver-la de veure en braços d'un altre. Però va succeir "allò" (no ens va explicar què era exactament "allò"), que la va deixar postrada al llit. Es va sobreposar a la traïció, i es va prometre que dedicaria tots els seus esforços a cuidar-la nit i dia.

Això i més coses de la seva relació ens va explicar el noi de la motxilla durant dues setmanes. Fins que un dia dos agents dels mossos d'esquadra van entrar al bar i el van detenir a mig entrepà de truita. El noi no es va resistir i per la premsa ens vam assabentar que els seus veïns havien avisat la policia en sentir una olor estranya que sortia del seu pis. No em va estranyar que hi trobessin el tronc de la seva noia estirat damunt del llit, ni tampoc em va estranyar què vaig trobar dins la motxilla que havia deixat oblidada el noi sota la taula.